

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. В 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П

Членове: В.Й.М

Н.Д.Н

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от А.М.П Въззивно гражданско дело № 20231300500232 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на О.Ч. с адрес: с. Ч, О.Ч., обл. В представлявана от Кмета А.Д., чрез адв.-пълномощник К. БС против Решение № 50/21.03.2023г. по гр.д. № 436/2022г. на Районен съд Б, в осъдителната част над сумата от 213.39 лева до присъдената сума от 329.67 лв. - неизплатено възнаграждение на общ. съветник с пр. осн. чл. 34 ал.1 ЗМСМА.

С обжалваното решение РС-Б е осъдил О.Ч., ЕИК адрес с. Ч., да заплати на Б. Д. С. с ЕГН ***** от с. Ч, сумата 329.67 лв. - неизплатено възнаграждение на общ. съветник с пр. осн чл. 34 ал.1 ЗМСМА, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 31.08.2022 г. до окончателното и изплащане.

Осъдил е Б. Д. С. с ЕГН ***** да заплати по сметка на БРС държавна такса в размер на 69.12 лв., 160.00 лв. - възнаграждение за вещо лице, 5.00лв. - държ. такса в случай на служебно издаване на изп. лист в полза на съда.

Осъдил е О.Ч., ЕИК да заплати на Б. Д. С. с ЕГН ***** разноски по делото в размер на 69.12 лв., 160.00 лв. - възнаграждение за вещо лице и 300.00 лв. - адвокатско възнаграждение Оставил е без уважение искането на ответника за присъждане разноски по делото в размер 300.00 лв. - адвокатско възнаграждение.

Решението на първоинстанционния съд в частта до присъдената сума от 213.39 лева,

като необжалвано е влязло в законна сила.

Твърди се във въззивната жалба от жалбоподателя, че решението в обжалваната част е неправилно и необосновано, постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон.

Излага се, че О.Ч. е заплатила на 20.09.2022г. на ищеца, след завеждане на исковата молба, сумата в размер на 1398.23 лева, представляваща нетното възнаграждение за процесните месеци – 05.06 и 07.2022г.

Поддържа се, че първоинстанционния съд неправилно е уважил предявения иск за сумата от 329.67 лева, като разлика за доплащане, съобразно т. 1 на приетата по делото втора СИЕ от 16.02.2023г. Излага съображения, че brutния и нетния размер на неизплатеното възнаграждение на ищеца на база СБРЗ на ОА за месеците май, юни и юли 2022г., неправилно е изчислено, тъй като при определяне СРБЗ на ОА неправилно са включени възнаграждения на кмета на общината, кметовете на населени места и кметските наместници.

Твърди се, че възнаграждението на ищцата за процесния период – 05.06. и 07.2022г., като разлика за доплащане в размер на 213,39 лева. правилно е изчислена съобразно заключението по т.1 по първата по делото СИЕ, където brutния и нетния размер на неизплатеното възнаграждение на Б. С. за участието му в заседанията на ПК и заседания на Общински съвет за месец май, юни и юли 2022г. е на база СБРЗ на общинската администрация без включени възнаграждения на кмет на община, кметове на кметства и кметски наместници.

Поддържа се, че БРС не е изложил мотиви, обосноваващи извода, че в СБРЗ на ОА се включват възнагражденията на кмет на община, кмет на кметство и кметски наместници.

Съдът не е обсъдил приетата в заседание от 19.01.2023г. СИЕ. Неправилен бил извода на първоинстанционния съд за недопустимост и преклудирание на изложените от него довод, че при определянето на СБРЗ на ОА за исковия период не следва да се взема предвид това на органите по чл. 19, ал. 3 от ЗА /кметове на общини, на кметства и кметски наместници/. В тази насока се посочва, че с искова молба не е поискано при изчисляването на възнаграждението на общинския съветник да се вземе предвид СБРЗ на ОА с включени възнаграждения на кмет на община, кмет на кметство и кметски наместници, поради което счита че възражението му не е преклудирано.

Поддържа се, че кметовете и кметските наместници не са част от общинската администрация и са с различен статут, дори при определяне на възнагражденията им. Възражението обосновава с довода, че възнаграждението на кметовете на общини и кметски наместници се определя съобразно Наредба за структурата и организацията на работна заплата, докато заплатите на служителите от общинската администрация се определя съобразно Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.

Иска се от съда да отмени Решение № 50/21.03.2023г. на Районен съд Б по гр. дело №

436/2022г. в обжалваната част над сумата от 213.39 лева до присъдената на Б. Д. С. сума от 329.67 лв. - неизплатено възнаграждение на общ. съветник с пр. осн. чл. 34 ал.1 ЗМСМА. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания. Прави искане за присъждане на разноски - внесената държавна такса по жалбата за въззивното производство

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК от ответната по жалбата страна Б. Д. С. не е постъпил писмен отговор. В хода на делото с нарочна молба е изразил становище, като е оспорил жалбата с наведи подробни съображения. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания. Иска присъждане на разноски.

От страните по делото пред настоящата инстанция не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания.

Видинският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от Б. Д. С. против О.Ч. с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 34, ал. 1 ЗМСМА - за заплащане на сумата 1300лв. неизплатено нетно месечно възнаграждение, като общински съветник за периода м.май-м.юли 2022г. включително, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащане на сумата.

Впоследствие по делото на основание чл.214 ГПК е допуснато изменение на размера на предявения от ищеца иск с определение в с.з. на 01.03.2023г., като иска се счита предявен за сумата от 1727.90лв.

Обстоятелства на които се основава предявения иск на ищеца са: избран е за общински съветник в О.Ч. през мандат 2019 - 2023 г. и е положил клетва съгласно Протокол № 1/12.11.2019 г. Участвал и в работата на постоянни комисии на Общинския съвет. Не са му изплатени дължимите възнаграждения по чл. 34, ал.1 ЗМСМА за периода от м.05.2022 г. до м. 07.2022 г. включително в размер на 1 727.90 лв. Представил е доказателства и е направила доказателствени искания. Претендира разноски.

Ответникът О.Ч. чрез процесуален представител адв. К. С е депозирала отговор на исковата молба с които е оспорила предявените искове. Своевременно е направил правопогасяващо възражение за плащане на търсената сума с РКО от 21.09.2022 г. Представил е писмени доказателства. Претендира разноски.

По делото пред първата инстанция са събрани писмени доказателства, назначена е и

приета съдебно - счетоводна експертиза и допълнителна такава.

Страните не спорят за установената фактическа обстановка от първоинстанционния съд.

От фактическа страна между страните по делото не е спорно, че: ищецът е избран за общински съветник в О.Ч. през мандат 2019 - 2023 г. и е положил клетва на 12.11.2019 г., видно от приложения Протокол № 1/12.11.2019 г.; и е участвал в постоянни комисии.

По делото пред първата инстанция е назначена съдебно - счетоводна експертиза, заключението на която не е прието от съда, видно от протокол от с.з. 07.12.2022г.

Настоящият състав не кредитира това заключение, същото противоречи на чл.34, ал.2,т.2 от ЗМСМА, доколкото дължимото възнаграждение следва да се изчисли на база средната брутна работна заплата на общинската администрация за съответния месец – в общините с население до 100 000 души, а не както погрешно е изчислило вещото лице на база предходния месец и при непълен числен персонал на Общинската администрация при определяне на СБРЗ/средна брутна работна заплата/.

Съгласно приетото допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено и обосновано на ищеца за процесния период дължимото му се възнаграждение е в размер на 1 727.90 лв. - нетно. При изчисляване на СБРЗ на Общинската администрация на О.Ч. за процесните месеци са включени и brutните възнаграждения на кмет на община, кметове на населени места и кметските наместници.

От приложения РКО от 21.09.2022г. се установява, че ответникът е платил на ищеца възнаграждение в размер на 1 398.23 лв. В случая ответникът е извършил плащането след образуване на делото пред РС-Б на 31.08.2022г., видно от исковата молба.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата

процесуални действия и обосноваността на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл.269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което са процесуално допустими.

Пред въззивната инстанция спорът между страните се концентрира в това при изчисляване на СБРЗ на общинската администрация на О.Ч. следва ли да се включат brutните заплати на кмет на община, кметове на населени места и кметски наместници.

Настоящият състав намира извода на първоинстанционният съд за преклудирание на основание чл.133 ГПК на изразения от ответника довод в хода по същество, че при определяне на СБРЗ на общинската администрация не следва да се включат възнагражденията на кметове на общини, на райони и на кметства и кметски наместници за неправилен. По съдържание това възражение не е по фактите, а касае приложението на материалното право и основателността на предявения иск, поради което не настъпва преклузия, доколкото за разрешаването на отнесен пред съда спор, съдът е длъжен да приложи съответната материалноправна норма и изложи собствени мотиви. Допуснатото от БРС процесуално нарушение е отстранено от настоящата инстанция с изложените по-долу мотиви.

Видинският окръжен съд намира, че при така установената по делото фактическа обстановка наведено с въззивната жалба възражение, че при изчисляване на СБРЗ на общинската администрация на О.Ч. не следва да се включат brutните заплати на кмет на община, кметове на населени места и кметски наместници е неоснователно, поради

следните съображения:

Съгласно чл. 34, ал.1 и ал.2 от ЗМСМА Общинският съветник получава възнаграждение за участието си в заседанията на общинския съвет и на неговите комисии. Размерът на възнаграждението се определя с решение на общинския съвет, прието с мнозинство повече от половината от общия брой съветници. Общият размер на възнаграждението на общинския съветник за един месец не може да бъде повече от 70 на сто от средната брутна работна заплата на общинската администрация за съответния месец – в общините с население до 100 000 души.

Със Закона за администрацията /ЗА/ се урежда структурата на администрацията. Съгласно чл.12 дейността на администрацията се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Съгласно чл.19, ал.3 териториални органи на изпълнителната власт на кметове на общини, на райони и на кметства и кметски наместници.

Щатното разписание на Общинската администрация се утвърждава при прилагането на Единният класификатор на длъжностите в администрацията. При определяне числения състав и утвърждаване на щатното разписание на общинската администрация приложение намират разпоредбите на Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията. Съгласно чл. 11, ал.1 и ал.4 от наредбата ръководителят на администрацията утвърждава длъжностно разписание по образец съгласно приложение № 1. Въз основа на утвърденото длъжностно разписание, актовете за назначаване на държавните служители, сключените трудови договори и допълнителните споразумения към тях се изготвя поименно разписание на длъжностите по образец съгласно приложение № 2.

В чл. 12, ал.1, т.1 е посочено, че при разработването и утвърждаването на длъжностното разписание задължително се спазват следните нормативи за численост на администрацията, като числеността на лицата, заемащи ръководни длъжности, не може да надвишава 15 на сто от определената обща численост, като в общата численост на администрацията не се включват изборните длъжности и органите по чл. 19 от Закона за администрацията, техните заместници, а за общинските администрации - и кметските наместници.

От Приложение №2 към чл.11, ал.4 от НПКДА наименовано „рекапитулация“ е видно, че в общата численост на персонала на администрацията се включват и изборните длъжности и органи по чл. 19, ал. 2, 3 и 4 от Закона за администрацията, техните заместници, а за общинските администрации – и кметските наместници.

Предвид изложеното по-горе настоящият състав намира, че при определяне на средната брутна работна заплата на общинската администрация следва да се включат и възнагражденията на изборните ръководни длъжности съобразно чл.19,ал.3,т.2 ЗА - кметове на общини, на райони и на кметства и кметски наместници и техните заместници, доколкото същите заемат изборни ръководни длъжности в общинската администрация, включени са в общата численост на администрацията и получават възнагражденията си от общинския бюджет на общината. Средната месечна брутна работна заплата се изчислява като

начислените средства за работна заплата за отчетния месец се разделят на средния списъчен брой на заетите длъжности, така както е изчислило вещото лице съгласно приетото заключение на допълнителната съдебно-икономическата експертиза. Съгласно допълнителното заключение на ищеца за процесния период, включващ месеците май, юни и юли на 2022г. дължимото се възнаграждение е в размер на 1 727.90 лв. – нетно, от което следва да се приспадне изплатеното от ответника възнаграждение от 1398.39лв. и остава за доплащане от ответника и настоящ въззивник сумата в размер 329.67лв., колкото и е присъдено с първоинстанционното решение.

С оглед на изложените съображения оплакванията на въззивника са неоснователни. Решението на РС-Б е правилно и при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни разпоредби. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции обжалваното решение следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора на въззивната страна не се следва присъждането на разноски.

На основание чл.78, ал.2 от ГПК жалбоподателят О.Ч. следва да бъдат осъдени да заплати на ответника по жалбата Б. Д. С. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 50 от 21.03.2023г. по гр.д. №436 по описа за 2022г. на Районен съд-Б.

ОСЪЖДА О.Ч., ЕИК 000159700, адрес: с. Ч, обл. В да заплати на Б. Д. С. с ЕГН ***** от с. Ч, обл. В разноски по делото в размер на 300.00 лв. за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.280, ал.3, т.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____